

[Falk Hansen.]

gere, kun to virkelig konsekvente standpunkter, nemlig enten at man går ind for fri adgang til svangerskabsafbrydelse, eller at man overhovedet ikke vil vide af det, medmindre der, som jeg nævnte i mit første indlæg, er direkte fare for kvindens liv.

Så sagde hr. Thestrup, at der ikke er tungtvejende grunde til at ændre loven. Jo, det er der, for det kan aldrig være rimeligt, når man når op på så store tilladelsesprocenter, at der så præcis skal sættes etiske og retfærdighedsmekanismer i gang for de sidste par procent. Hr. Thestrup sagde, at al rimelig adgang til svangerskabsafbrydelse efter den nugældende lov er opfyldt. Men det er jo ikke rigtigt, for der er jo stadig en lille bitte gruppe, som hr. Thestrup altså mener det er rigtigt ikke at give denne adgang. Jeg ved ikke, hvorfor hr. Thestrup er så sikker på, at det er de helt rigtige, der ikke får adgang, også når man ser på de meget forskellige tilladelsesprocenter rundt omkring.

Hr. Thestrup bruger udtrykket bekvemmelighedshensyn, hvis en kvinde skal på ferie. Jeg synes, det er udtryk for menneskeforagt at tro, at nogen kunne forestille sig at bruge en svangerskabsafbrydelse på den måde. I øvrigt vil jeg gerne spørge: kunne det ikke i lige så høj grad være et udtryk for bekvemmelighedshensyn, hvis man er fyldt 38 år og derfor uden videre efter hr. Thestrups lov kan få afbrudt sit svangerskab, mens man måske sidder i gode kår og udmærket kunne føde et par børn til?

Jeg kan ikke lade være med at citere hr. Thestrups udtalelse fra Folketingstidende 1969-70, sp. 4178-79, hvor hr. Thestrup i et svar til hr. Johan Nielsen om nedgangen i de illegale aborters antal siger:

„Jeg ser dette som en overordentlig stor fordel, men jeg tror ikke, at den liberalisering, der er foreslået, på nogen som helst måde vil bevirke en stigning i de legale aborters antal. Det er, forstod jeg, det, der lå bag ved hr. Johan Niensens betragtninger.“

I dag hører vi altså noget ganske andet. Og så fortsætter hr. Thestrup:

„Jeg vil til det allersidste betvivle, at man virkelig skulle foretrække abort fremfor antikonception. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen ville foretrække de

overordentlig store vanskeligheder, der er forbundet med det, de lidelser, der er forbundet med det, for den forholdsvis lette måde, hvorpå prævention finder sted i vore dage.“

Det var, hvad den daværende justitsminister udtalte ved folketingets forhandling den 11. marts 1970. Det synes, som om der er sket meget store ændringer i hr. Thestrups syn på og holdning til disse ting.

Så er der spørgsmålet, som hr. Thestrup var inde på, om de antikonceptionelle midler; jeg tror, vi alle har været enige om, at det er overordentlig væsentligt, som også fru Else-Merete Ross og hr. Per Dich var inde på, at øge oplysningen om og kendskabet til disse ting. Jeg føler mig ikke uden videre overbevist om, enten vores økonomiske situation havde tilladt det eller ej, at det ville være en god idé at bruge 52 mill. kr. til at gøre alle præventive midler gratis. Det mener jeg er noget, man bør overveje. Derimod finder jeg, at dette med receptfornyelsen er vigtigt; det er vigtigt, at man får en klaring på det problem, så man billiggør det.

Hr. Karlskov Jensen sagde, at det strider mod den etiske holdning i partiet venstre, og så har jeg med interesse læst, at hr. Karlskov Jensen og det mindretal, han tilhører, i betænkningen siger: der må kunne fremføres særdeles tungtvejende grunde for at tillade afbrydelse af et påbegyndt svangerskab, også når det sker inden den 12. svangerskabsuge. Jeg vil gerne spørge, om man virkelig finder, at virkelig tungtvejende grunde er, at kvinder er fyldt 38 år, eller at hun opfylder en af disse mystiske betingelser i den lov, vi fik i 1970, om at have født 4 børn, som hun har hos sig, hele den urimelighed, som vi har drøftet så tit, at de både skal være født og bo hjemme — er det virkelig tungtvejende grunde?

Så sagde hr. Karlskov Jensen, at tilhængerne gerne vil fremstille et abortindgreb som en ganske ufarlig sag. Det tror jeg ikke der er nogen tilhængere af dette lovforslag, der nogen sinde har gjort. Vi har ikke undladt at benytte nogen lejlighed til at fortælle, hvilken alvorlig sag vi anser det for at være. Vi har også understreget, at vi betragter det som den dårligst mulige løsning.

Med hensyn til dette at ville undlade at stemme om ændringsforslaget om sygeple-